

A Fővárosi Ítéltábla a Gobert és Társai Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Soós Andrea ügyvéd) által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Futó Barnabás (címe) ügyvéd által képviselt (I.r. alperes neve, címe) I. rendű és (II.r. alperes neve, címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. november 5. napján kelt 22.P.24.032/2011/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-II. rendű alpereseknek személyenként 15.000-15.000 (Tizenötezer-tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes a honlapján 2011. június 29. napján megjelentetett alábbi közleményével:

„A ... és az ... egyeztetéseiről

Az ... illetve megbízott munkatársai háromszor folytattak egyeztetést a ... vezetésével a nemzeti konzultáció kérdőívével összefüggésben.

... első alkalommal (május 5.) munkatársa, ... kíséretében személyesen beszélt és egyeztetett ...-nal, a ... vezetőjével és ... elnökhelyettessel.

Az ... munkatársai, ... és ... még két alkalommal jártak a ...-nál egyeztetés céljából.

Amint a ...-nak a találkozóról készített emlékeztetői is tanúsítják, ... és munkatársai az egyeztetések végeztével mindhárom alkalommal kifogás nélkül és elégedetten távoztak.",

míg a II. rendű alperes a napján a ...hoz eljuttatott alábbi közleményével:

„A ... (...) cáfolja ... azon kijelentését, miszerint a 1137/2011. (V. 6.) számú Kormányhatározatban a szociális konzultációval összefüggő feladatok ellátására

kijelölt ... nem egyeztetett volna vele a szociális konzultáció folyamatával kapcsolatban a kérdőívek megszemélyesítéséről és a válaszok feldolgozásáról.

Ezzel szemben állítjuk, hogy az ... május 5-én munkatársa, ... kíséretében személyesen egyeztetett ...-nal, a ... vezetőjével és ... elnökhelyetessel, majd ezt követően május 10-én a ... bejelentése alapján 00003-0014 nyilvántartási azonosítóval nemzeti konzultációs nyilvántartás megnevezéssel az adatvédelmi nyilvántartásba vette a szociális konzultációs kérdőívekre választ adókkal való további kapcsolattartással összefüggő feladatok ellátását.

Az adatkezelés jogalapja a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény 3. § (1) bekezdésének a) pontja alapján az érintett polgárok önkéntes hozzájárulása.

... és ... személyes találkozóját követően az ... munkatársai ... és ... még két alkalommal jártak a ...-nál a szociális konzultáció ügyében, s ezen alkalmak egyikén sem emeltek kifogást.

Határozottan állítjuk, hogy nem történik jogosulatlan adatkezelés, tekintettel arra, hogy kizárólag azok adatait kezeljük, akik ehhez információs önrendelkezési joguk gyakorlásával írásban hozzájárultak. Ezzel együtt visszautasítjuk az állami nyilvántartások jogszerű kezelésével összefüggő közbizalom megingatását célzó kijelentéseket.

... Sajtó Iroda"

megsértették a személyhez fűződő jogait.

A felperes álláspontja szerint az I. rendű alperes olyan valótlan kijelentést tett, amely a jóhírnevét sérti, a II. rendű alperes olyan valótlan kijelentést tett, amely a jóhírnevét, továbbá a becsületét és az emberi méltóságát is sérti. Kérte az alperesek kötelezését a sérelmezett közleményük honlapról történő eltávolítására, valamint nagy nyilvánosság előtt történő elégtételadásra.

Arra hivatkozott, hogy a kereset tárgyává tett valótlan és félreérthető állítások megkérdőjelezzik szakmai hitelességét, valamint az állásfoglalásai szakmai megalapozottságát. Az egyes állítások önmagukban is sértik személyhez fűződő jogait.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezésük szerint a felperes által sérelmezettek részben megfelelnek a valóságnak, részben pedig véleménynyilvánítást tartalmaznak.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek együttesen 150.000 forint + áfa, összesen 190.500 forint ügyvédi munkadíjat. Kötelezte továbbá, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 240.000 forint le nem rótt illetéket.

Ítéletének indokolásában a Ptk. 75. § (1) bekezdésében, a Ptk. 76. §-ában, a Ptk. 78. § (1)-(2) bekezdésében, valamint a Ptk. 84. § (1) bekezdésében foglaltakra, továbbá a PK 12. számú állásfoglalásban írtakra hivatkozott.

Megállapította, hogy a felperes közszereplő, a keresetében sérelmezett alperesi

közlemények a felperes tevékenységét érintő, az intézkedéseivel szemben megnyilvánuló kritikának minősülnek, függetlenül attól, hogy azt közleményként fogalmazták meg. A leírtakról a felperes és az alperesek honlapját is olvasó, azaz azonos olvasói kör szerzett tudomást, így az adatkezelés szabályosságáról mindenki maga alkothatott véleményt. Mind az alperesi, mind a felperesi megnyilatkozás egy szakmai, illetve politikai vita megnyilvánulásaként jelent meg a közvélemény előtt. Az ilyen jellegű vita során kifejtett állítások jogsértést nem eredményeznek, miután azok nem voltak indokolatlanul bántó, sértő jellegűek.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapította, hogy a felek között a szó szoros értelmében nem volt egyeztetés, a felperes előzetesen nem hagyta jóvá a perbeli konzultációval kapcsolatos adatkezelést, annak szabályszerűtlenségét indokolt határozatában kifejtette. Az ezzel ellentétes alperesi értelmezés csupán olyan véleménynyilvánítás, amely akkor sem sértő, ha az nem helytálló.

A kereset tárgyává tett közlések a felperes társadalmi megítélését nem befolyásolták, a közvélemény le tudta vonni a maga konzekvenciáját a felek álláspontjáról, azaz a szakmai jellegű politikai vita betöltötte szerepét.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az első fokú határozat megváltoztatásával a kereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság igen részletes bizonyítási eljárás lefolytatását követően állapította meg azt, hogy a felperes és az alperesek között semmiféle egyeztetés nem zajlott le. Ennek megfelelően megállapította, hogy téves tényközléseket tettek az alperesek, mindezek ellenére mégis elutasította a keresetet, aminek indokát pedig pontosan nem fejtette ki.

Sérelmezte, hogy az első fokú ítélet ugyanarra az alperesi állításra mondja, hogy az téves tényközlés és „ellentétes alperesi értelmezés, amely csupán véleménynyilvánításnak tekinthető”. Ez nyilvánvalóan nem helyes értelmezés, ugyanazon állítás nem lehet egyszerre téves is és véleménynyilvánítás is. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság csak azt vizsgálta, hogy a kijelentések alkalmasak-e a becsület csorbítására, holott a jóhírnév megsértésére hivatkozott.

Álláspontja szerint helytelenül értelmezte az elsőfokú bíróság a kárenyhítési kötelezettségeként tett lépéseit úgy, mint amelyek elveszik a sértő jellegét a valótlan állításoknak. Kifogásolta, hogy helytelenül került értékelésre személyes nyilatkozata is.

Részletesen kifejtette, hogy helyes társadalmi megítélését az az alperesi tényállítás sérti, mellyel döntését valótlanul úgy állítják be, mintha azt nem szakmai mérce alapján, hanem személyes indulatoktól vezérelve hozta volna.

Mindemellett tévesnek tartotta az elsőfokú bíróság jogi értékelését és a 36/1994.

(VI. 24.) AB számú határozatban foglaltakból kiindulva. Hangsúlyozta, hogy az alperesek tudatosan állították valótlanul azt, hogy egyeztetés történt. Nem lényegtelen kérdés az, hogy döntését úgy hozta-e meg, hogy előzetesen egyeztetett az alperesekkel, vagy az alperesi magatartást követően, jogszerűen hivatalos vizsgálatot indított és kifogásokat közölt. A valótlan tényállítások sértik személyiségi jogait, melyeket még közszereplőként sem köteles eltűrni. Az alperesek valótlan tényállításai különösen súlyosak azért, mert szakmai megítélését ásták alá.

Az I-II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság döntése érdemben helyes, így a határozatot a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Nem értett egyet ugyanakkor az elsőfokú bíróság által kifejtett indokolással, tekintettel arra, hogy abban nem különültek el egyértelműen a tényállításra, valamint a véleménynyilvánításra vonatkozóan megtett megállapítások. Kétségtelen az, hogy valótlan tényállítást a közszereplő felperes sem köteles eltűrni. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában foglaltakat ezért a másodfokú bíróság szükségesnek tartja pontosítani a tekintetben, hogy olyan valótlan tényállítást, ami a felperes személyiségi jogvédelmi igényét megalapozhatná, a két, kereset tárgyává tett közlemény egyikében sem tettek az alperesek.

A Fővárosi Ítéltábla hasonló tárgyú jogvitában már kifejtette azt az álláspontját, miszerint az egyeztetés szó használatát nem a szó szoros értelmében kell értékelni. Azt kellett vizsgálni a kereseti kérelem alapján, hogy a szociális konzultáció ügyében a peres felek között volt-e olyan jellegű megbeszélés, amely a szociális konzultáció adatkezelésére, adatfeldolgozására vonatkozott. Ennek vizsgálata során az volt megállapítható, hogy ezen kérdéssel kapcsolatosan a peres felek egymástól részben eltérő nyilatkozatot tettek. Az azonban tényként rögzíthető, hogy a felperes és munkatársai, valamint az I-II. rendű alperesek képviselői találkoztak egymással, közöttük megbeszélés zajlott a szociális konzultáció adatfeldolgozása tárgyában. Emellett megkeresések, e-mail váltások történtek és jegyzőkönyvek kerültek felvételre a felmerült kérdéseket érintően, a felperes munkatársai információt kértek az alperesek illetékes ügyintézőitől. Kétségtelen az is, hogy rendelkezésre áll a peranyagban olyan jegyzőkönyv, amelyben ... az adott kérdésben kifogást nem tett.

A másodfokú bíróság szükségesnek tartja kiemelni, hogy álláspontja szerint az ügyet érintően nem merült fel olyan jogkérdés, ami a személyiségi jogvédelmet, az ebben való érdemi állásfoglalást megalapozná. Az elsőfokú bíróság megítélésétől eltérően a másodfokú bíróság meggyőződése szerint a peres felek között nem politikai jellegű, hanem szakmai vita alakult ki. A kereset tárgyává tett, az I-II. rendű alperes honlapján megjelentetett nyilatkozatok a peres felek között a témát érintően lezajlott folyamatra vonatkoztak, és nem magának a kérdőívnek az összeállításával

voltak kapcsolatosak. A peranyag azt támasztja alá, hogy az alperesek bejelentése alapján az adatfeldolgozás és az adatkezelés körében egy hosszabb kapcsolattartási folyamat alakult ki a felek között. Ennek keretében az első megbeszélésre a II. rendű alperes kezdeményezésére került sor, majd a későbbiekben a felperes hivatalának munkatársai részéről került sor információkérésre az általuk megindított vizsgálat körében.

Mindezen tényeket összességében értékelve és mérlegelve a rendelkezésre álló bizonyítékokat az volt megállapítható, hogy a felperes személyiségi jogvédelmi igénye nem alapos, tekintettel arra, hogy az alperesek közleményeikben sem valótlan tényállítást nem tettek, sem a valóságot nem tüntették fel hamis színben. Nem állapítható meg ugyanis az, hogy a sérelmezett közlések a felperes által megjelölt azon hamis látszatot keltenék, miszerint megalapozatlanul dönt és kifogásolja az állam jogszerű nyilvántartásait, illetve szándéka az azokba vetett közbizalom megingatása lenne. A vonatkozó kijelentések a felperes szakmai megítélését nem sértik, szakmai alkalmasságát kétségbe nem vonják, azaz személyiségi jogait nem sértik attól függetlenül sem, hogy a másodfokú bíróság megítélése szerint a felek közötti nézetkülönbség inkább szakmai, mint politikai jellegű volt. A vita során mindkét fél nyilvánosan is fél kifejtette álláspontját.

Mindezen indokolásbeli kiegészítéssel és módosítással hagyta helyben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság határozatát azzal, hogy jogalap hiányában a jogkövetkezmények alkalmazására sem kerülhetett sor.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 239. § alapján a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott. A peresztés felperes köteles viselni az alperesek 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és a 4/A: §-a alapján megállapított mértékű ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési költségét. A le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles.

Budapest, 2013. október 22.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő